

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ 99/2566

ศาลปกครองขอนแก่น ศาลผู้ส่งความเห็น ศาลเยาวชนและครอบครัวจังหวัดขอนแก่น ศาลผู้รับความเห็น นางสาว อ. ผู้ฟ้องคดี วิทยาลัยเทคนิคขอนแก่น ที่ 1 กับพวกรวม 2 คน ผู้ถูกฟ้องคดี

กฎหมายที่เกี่ยวข้อง พ.ร.บ.ว่าด้วยการวินิจฉัยชี้ขาดอำนาจหน้าที่ระหว่างศาล พ.ศ. 2542 มาตรา 10, พ.ร.บ.จัดตั้งศาลปกครองและวิธีพิจารณาคดีปกครอง พ.ศ. 2542 มาตรา 9

ย่อ / หลักกฎหมาย

คดีนี้ นางสาว อ. ผู้ฟ้องคดี ยื่นฟ้อง วิทยาลัยเทคนิคขอนแก่น ที่ 1 สถาบันการอาชีวศึกษาภาคตะวันออกเฉียงเหนือ ที่ 2 ผู้ถูกฟ้องคดี ศาลมีคำสั่งรับคำฟ้องในส่วนที่ฟ้องผู้ถูกฟ้องคดีที่ 1 ไว้พิจารณาและมีคำสั่งเรียกสำนักงานคณะกรรมการการอาชีวศึกษา และนาย พ. เข้ามาเป็นคู่กรณี โดยกำหนดให้เป็นผู้ถูกฟ้องคดีที่ 3 และผู้ร้องสอด ตามลำดับ โดยผู้ฟ้องคดีอ้างว่าได้รับความเดือดร้อนหรือเสียหายจากการละเลยต่อหน้าที่ของผู้ถูกฟ้องคดีที่ 1 สืบเนื่องมาจาก นาย พ. อดีตสามี ซึ่งเดิมเป็นข้าราชการครูของผู้ถูกฟ้องคดีที่ 1 สังกัดผู้ถูกฟ้องคดีที่ 3 ได้ทำบันทึกข้อตกลงเรียกร้องค่าเลี้ยงดูกับผู้ฟ้องคดี ตามบันทึกข้อความมหาวิทยาลัยเทคนิคขอนแก่น ยืนยันการหักเงินเดือนของนาย พ. โดยให้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ 1 หักเงินเดือนของนาย พ. เพื่อเป็นค่าเลี้ยงดูบุตรเข้าบัญชีของผู้ฟ้องคดี ซึ่งผู้ถูกฟ้องคดีที่ 1 ได้ดำเนินการหักเงินเดือนของนาย พ. ตามบันทึกข้อตกลงเข้าบัญชีธนาคารของผู้ฟ้องคดีมาโดยตลอดแต่หลังจากนาย พ. ได้ลาออกจากราชการ นาย พ. ได้มีหนังสือแจ้งผู้ถูกฟ้องคดีที่ 1 ขอยกเลิกการหักเงินบำนาญเพื่อเป็นค่าเลี้ยงดูบุตร โดยจะนำส่งเงินดังกล่าวด้วยตนเอง ผู้ถูกฟ้องคดีที่ 1 ไม่หักเงินบำนาญหรือเงินอื่นของผู้ร้องสอดเข้าบัญชีธนาคารให้แก่ผู้ฟ้องคดีเพื่อเป็นค่าเลี้ยงดูบุตร ผู้ฟ้องคดีจึงมีหนังสือแจ้งผู้ถูกฟ้องคดีที่ 1 ยืนยันให้หักเงินบำนาญหรือเงินอื่นใดของผู้ร้องสอดเข้าบัญชีธนาคารให้แก่ผู้ฟ้องคดีตามบันทึกข้อตกลงดังกล่าวเช่นเดิม ผู้ฟ้องคดีเห็นว่าผู้ถูกฟ้องคดีที่ 1 ละเลยต่อหน้าที่ ทำให้ผู้ฟ้องคดีได้รับความเสียหาย ขอให้ศาลมีคำพิพากษาหรือคำสั่งให้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ 3 ชำระค่าเสียหายจำนวน 35,000 บาท ให้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ 1 หักเงินบำนาญของผู้ร้องสอดเข้าบัญชีธนาคารของผู้ฟ้องคดีเพื่อเป็นค่าเลี้ยงดูบุตรตามเดิม คดีมีปัญหาต้องวินิจฉัยว่า ข้อพิพาทในคดีนี้เป็นคดีพิพาทที่อยู่ในอำนาจพิจารณาพิพากษาของศาลปกครองหรือไม่ เห็นว่า พระราชบัญญัติจัดตั้งศาลปกครองและวิธีพิจารณาคดีปกครอง พ.ศ. 2542 มาตรา 9 วรรคหนึ่ง บัญญัติว่า ศาลปกครองมีอำนาจพิจารณาพิพากษาหรือมีคำสั่งในเรื่องดังต่อไปนี้ (2) คดีพิพาทเกี่ยวกับการที่หน่วยงานทางปกครองหรือเจ้าหน้าที่ของรัฐละเลยต่อหน้าที่ตามที่กฎหมายกำหนดให้ต้องปฏิบัติหรือปฏิบัติหน้าที่ดังกล่าวล่าช้าเกินสมควร และ (3) คดีพิพาทเกี่ยวกับการกระทำละเมิดหรือความรับผิดอย่างอื่นของหน่วยงานทางปกครองหรือเจ้าหน้าที่ของรัฐอันเกิดจากการใช้อำนาจตามกฎหมายหรือจากกฎ คำสั่งทางปกครองหรือคำสั่งอื่น หรือจากการละเลยต่อหน้าที่ตามที่กฎหมายกำหนดให้ต้องปฏิบัติหรือปฏิบัติหน้าที่ดังกล่าวล่าช้าเกินสมควร เมื่อสำนักงานคณะกรรมการการอาชีวศึกษา ผู้ถูกฟ้องคดีที่ 3 เป็นกรมในรัฐบาล สังกัดกระทรวงศึกษาธิการตามพระราชบัญญัติระเบียบบริหารราชการกระทรวงศึกษาธิการ พ.ศ. 2546 ส่วนวิทยาลัยเทคนิคขอนแก่น ผู้ถูกฟ้องคดีที่ 1 เป็นสถานศึกษาหน่วยงานในสังกัดผู้ถูกฟ้องคดีที่ 3 ผู้ถูกฟ้องคดีที่ 1 และที่ 3 จึงเป็นหน่วยงานทางปกครอง ตามมาตรา 3 แห่งพระราชบัญญัติจัดตั้งศาลปกครองและวิธีพิจารณาคดีปกครอง พ.ศ.

2542 และผู้ฟ้องคดียื่นฟ้องคดีนี้โดยอ้างว่าวิทยาลัยเทคนิคขอนแก่น ผู้ถูกฟ้องคดีที่ 1 ซึ่งเป็นหน่วยงานต้นสังกัดของนาย พ. อดิตสามิของผู้ฟ้องคดี ละเลยต่อหน้าที่ไม่หักเงินบำนาญของนาย พ. เป็นค่าเลี้ยงดูบุตรเข้าบัญชีของผู้ฟ้องคดีตามบันทึกข้อตกลงระหว่างผู้ฟ้องคดีกับนาย พ. ตั้งแต่เดือนเมษายน 2565 เป็นต้นมา เนื่องจากนาย พ. ทำบันทึกถึงผู้ถูกฟ้องคดีที่ 1 ไม่ให้หักเงินค่าเลี้ยงดูบุตรเข้าบัญชีของผู้ฟ้องคดี โดยจะเป็นผู้นำส่งเอง โดยเมื่อพิจารณาคำขอของผู้ฟ้องคดี เป็นการขอบังคับผู้ถูกฟ้องคดีที่ 1 และที่ 3 โดยขอให้ศาลมีคำพิพากษาให้สำนักงานคณะกรรมการการอาชีวศึกษาผู้ถูกฟ้องคดีที่ 3 ชำระค่าเสียหาย เป็นเงิน 35,000 บาท และขอให้วิทยาลัยเทคนิคขอนแก่นผู้ถูกฟ้องคดีที่ 1 หักเงินบำนาญของผู้ร้องสอดเข้าบัญชีธนาคารของผู้ฟ้องคดีเพื่อเป็นค่าเลี้ยงดูบุตรตามเดิม โดยผู้ฟ้องคดีไม่ได้มีคำขอให้ศาลมีคำบังคับนาย พ. ดำเนินการใดๆข้อพิพาทในคดีนี้จึงเป็นคดีพิพาทระหว่างผู้ฟ้องคดีกับผู้ถูกฟ้องคดีที่ 1 และที่ 3 ซึ่งเป็นหน่วยงานทางปกครอง โดยฟ้องว่าผู้ถูกฟ้องคดีที่ 1 ละเลยต่อหน้าที่ตามที่กฎหมายกำหนดให้ต้องปฏิบัติ และฟ้องผู้ถูกฟ้องคดีที่ 3 ให้ชดเชยค่าเสียหายจากการกระทำละเมิดของผู้ถูกฟ้องคดีที่ 1 อันเนื่องมาจากการละเลยต่อหน้าที่อันเข้าลักษณะเป็นคดีพิพาทตามมาตรา 9 วรรคหนึ่ง (2) และ (3) แห่งพระราชบัญญัติจัดตั้งศาลปกครองและวิธีพิจารณาคดีปกครอง พ.ศ. 2542 คดีนี้จึงอยู่ในอำนาจพิจารณาพิพากษาของศาลปกครอง

องค์คณะ

ไม่มี

ข้อความคำพิพากษาเป็นของศาลฎีกา · ที่มาของข้อมูล: deka.supremecourt.or.th · <https://www.thaideka.online/deka/99/2566>